

विशेष जीवन कथा बनाउने आधार— सदा चढ्ती कला

बापदादाले हरेक बच्चाहरूको जीवन कथा देखिरहनु भएको छ। हरेकको जीवन कथामा के-के तकदिरको रेखा छन्? सदा एकरस उन्नतितर गइरहेका छन् वा उत्रिने र चढ्ने गरिरहेका छन्! यस्ता दुवै प्रकारको रेखा अर्थात् जीवनको लीला देखियो। जब चढाई पछि कुनै पनि कारणवश चढ्ती कलाको सट्टा उतरती कलामा आउँछन् भने उत्रिने प्रभावले पनि आफूतिर खिच्छ। जस्तै बहुत कालको चढ्ती कलाको प्रभावले बहुतकालको प्राप्ति गराउँछ। सहज योगी जीवन हुनेले सदा बाबाको समीप र साथको अनुभूति गर्छन्। सदा स्वयंलाई सर्व शक्तिमा मास्टर सम्झनाले सहज स्मृति स्वरूप हुन्छन्। कुनै पनि परिस्थिति वा परीक्षामा आउँदा सदा आफूलाई विघ्न-विनाशक अनुभव गर्छन्। जस्तै धेरै समयको चढ्ती कला हुनेले धेरै समय यस्तो शक्तिशाली स्थितिको अनुभव गर्छन्, यस्तो चढ्ती कलापछि फेरि उतरती कला हुनाले स्वतः र सहज यो अनुभव हुँदैन। तर विशेष अटेन्शन, विशेष मेहनत गरेपछि यो सबै अनुभव गर्छन्। सदा चढ्ती कला अर्थात् सदा सर्व प्राप्तिले भरपुर मूर्ति। चढेर फेरि उत्रिने र चढ्नेहरू, गुमाएको वस्तुलाई फेरि प्राप्त गर्नेहरू, यस्तो उत्रिने र चढ्ने आत्माहरूले अनुभव गर्छन्— पाएको त थिएँ तर गुमाएँ। प्राप्त गरेको अनुभवी हुनाले फेरि त्यसैले अवस्थालाई प्राप्त नगरी रहन पनि सक्दैनन्, त्यसैले विशेष अटेन्शन दिएपछि फेरि अनुभव गर्छन् तर सदाकाल र सहजको लिस्टको सट्टा दोस्रो नम्बरको लिस्टमा आउँछन्। पास विद अनर होइन तर पास हुनेको लिस्टमा आउँछन्। तेस्रो नम्बरको त कुरा स्वयंले नै सोच्न सक्छौ— उसको जीवन कथा के हुन्छ! तेस्रो नम्बर त बन्नु नै छैन हैन?

आफ्नो जीवन कथालाई सदा उन्नतितर बढाउने सर्व विशेषताहरूले सम्पन्न, सदा प्राप्ति स्वरूप— यस्तो श्रेष्ठ बनाऊ। भर्खरै माथि, भर्खरै तल वा केही समय माथि, केही समय तल— यस्तो उत्रिने-चढ्ने खेलमा सदाको अधिकार नछोड। आज बापदादा सबैको जीवन कहानी देखिरहनु भएको थियो। सदा चढ्ती कलावाला कति होलान् र को को होलान्? आफूलाई त जान्न सक्छौ नि— म कुन लिस्टमा छु! उत्रिने परिस्थिति, परीक्षा त सबैको सामुन्ने आउँछन्, बिना परीक्षा त कुनै पनि पास हुन सक्दैन। तर १— परीक्षामा साक्षी र साथीपनको स्मृति स्वरूपद्वारा फुल पास हुनु वा पास हुनु वा मजबुरीले पास हुनु— यसमा अन्तर हुन्छ। २— ठूलो परीक्षालाई सानो सम्झनु वा सानो कुरालाई ठूलो सम्झनु— यसमा अन्तर हुन्छ। ३— कुनै सानो कुरालाई धेरै सम्झेर, वर्णन गरेर वातावरणमा फैलाएर सानोलाई ठूलो गरिदिन्छन्। कुनैले फेरि ठूलोलाई पनि चेक गर्नुको साथ-साथै चेन्ज गरेर सदाको लागि कमजोर कुरालाई फुल स्टप लगाइदिन्छन्! फुल स्टप लगाउनु अर्थात् फेरि भविष्यको लागि फुल स्टक जम्मा गर्नु। पछिको लागि फुल पासको अधिकारी बन्नु। यस्तो बहुतकालको चढ्ती कला हुनेवाला तकदिरवान बन्छ। बुझ्यौ— जीवन कथाको विशेषता के राख्नु छ! यसबाट सदा तिम्रो विशेष जीवन कथा हुन्छ! जस्तै कुनैको जीवन कथाले विशेष प्रेरणा दिलाउँछ, उत्साह बढाउँछ, हिम्मत बढाउँछ, जीवनको मार्गलाई स्पष्ट अनुभव गराउँछ। यसैगरी तिम्रो हर विशेष आत्माको जीवन कथा अर्थात् जीवनको हर कर्मले अनेक

आत्माहरूलाई यस्तो अनुभव गराओस्। सबैको मुखबाट, मनबाट यही आवाज निस्कियोस्— जब निमित्त आत्माले यो गर्न सक्नुहुन्छ भने म पनि गर्नेछु। म पनि अगाडि बढ्नेछु। मैले पनि सबैलाई बढाउनेछु, यस्तो प्रेरणा योग्य विशेष जीवन कथा सदा बनाऊ। बुझ्यौ— के गर्नु छ?

आज त डबल विदेशीहरूको मिल्ने दिन हो। एकातिर छन् विदेशीहरू र अर्कातिर छन् फेरि धेरै नजिकवाला (मधुबन निवासीहरू)। दुवैको विशेष मिलन छ। बाँकी त सबै गेलरीमा हेर्नक लागि आएका छन्। त्यसैले बापदादाले आएका सबै बच्चाहरूको रिगार्ड राख्न मुरली पनि चलाउनु भयो। अच्छा!

सदा मिलन-जीवनको सारलाई जीवनमा ल्याउने, विशेष इशारालाई आफ्नो जीवनको सदाकालको वरदान सम्झिएर, वरदानी मूर्त बन्ने, सुन्नु अर्थात् बन्नु, मिलन मनाउनु अर्थात् समान बन्नु। यस्तो स्लोगनलाई सदा स्मृति स्वरूपमा ल्याउने, स्नेहको रिटर्न सदा निर्विघ्न बनाउने, सहयोग दिने, सदा अनुभवी मूर्त बनेर सबैमा अनुभवहरूको विशेषता भर्ने— यस्ता सदा बाबा समान सम्पन्न, श्रेष्ठ आत्माहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवं नमस्ते।

दिदीजीसँगः— सबै बाबाको निमित्त बनेका भुजाहरू आ-आफ्ना कार्य यथार्थ रूपमा गरिरहेका छन्? यी सबै भुजाहरू हुन् नि? सबै दायाँ हात हुन् वा कोही बायाँ हात पनि हुन्? जसले स्वयंलाई ब्राह्मण भन्छन्, यस्ता ब्राह्मण कहलाउने सबै दायाँ हात हुन् वा ब्राह्मणहरूमा पनि कोही बायाँ हात, कोही दायाँ हात पनि छन्? (ब्राह्मण कहिले दायाँ हात, कहिले बायाँ हात बन्छन्) त्यसोभए भुजाहरू पनि परिवर्तन हुन्छ र? त्यसो त रावणको टाउको देखाउँछन्— भर्खरै उड्यो, भर्खरै आयो। त्यस्तै ब्राह्मणहरूमा पनि ब्रह्माको भुजाहरू बदलिइरहन्छन्? यसरी त सधैं भुजाहरू परिवर्तन हुन्छन् होला?

वास्तवमा ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारी त सबैलाई भनिन्छ तर मनमा स्वयंले महसुस गर्छन्— म प्रत्यक्षफल खानेवाला होइन, मेहनतको फल खानेवाला हुँ। यो पनि अन्तर छ नि। कोही प्रत्यक्षफल खानेहरू छन् भने कोही मेहनतको फल खानेहरू छन्। धेरै मेहनतको आवश्यकता छैन। केवल दृढ संकल्प र श्रीमत— यही आधारमा हर संकल्प र कर्म गर्दै गएमा मेहनतको कुनै कुरा नै छैन। यही दुई आधारमा नचल्नाको कारण जसरी गाडी लिकबाट तल झरेपछि फेरि धेरै मुश्किल हुन्छ। यदि गाडी लिकमा चलिरहेको छ भने कुनै मेहनत हुँदैन, इंजिनले चलाइरहेको छ, ऊ चलिरहेको छ। त्यसैले यी दुवै आधारमा, चाहे दृढ संकल्प, चाहे श्रीमतमा चलून्, धेरै अटेन्शन राखून्। दृढ संकल्पको कमजोरी भएमा त्यसको रिजल्ट के हुन्छ? मेहनतको फल खान्छन्। यस्तो मेहनतको फल खानेहरू क्षत्रियको लाइनमा आउँछन्। जहिले पनि उनीहरूलाई कुनै कुरा सोधेमा मेहनत वा मुश्किलको कुरा नै सुनाउँछन्। जस्तै सुनाएको थिएँ— एउटा कुरालाई निकाल्छन् भने दोस्रो आउँछ, मुसालाई निकाल्यो बिरालो आउँछ, बिरालोलाई निकाल्यो कुकुर आउँछ... यसरी निकाल्नमा नै लागिरहन्छन्। तीन धर्म साथ-साथै स्थापना भइरहेको छ नि, ब्राह्मण, देवता र क्षत्रिय। त्यसैले तीनै प्रकारका देखिन्छन्। कतिको त जन्म नै धेरै मेहनतबाट भएको छ।

र कतिले बचपनदेखि नै मेहनत गर्न आरम्भ गरेका छन्। यी पनि भिन-भिन्न प्रकारको तकदिरको रेखाहरू हुन्। कसैलाई सोधेमा भन्छन्— हामीले सुरु देखि कुनै मेहनत गरेको छैन। श्रीमतमा चलनु छ, योगी बन्नु छ— यो स्वतः लक्ष्य स्वरूप हुन गयो। यस्तो होइन सुस्त हुन्छन्। उनीहरू स्वतः स्वरूप बनेर चल्छन्। सुस्तहरूले पनि मेहनत महसुस गर्दैनन् तर त्यो भयो उल्टो कुरा। त्यसको फेरि भविष्य बन्दैन। बाबा समान प्राप्तिको अनुभव गर्दैनन्। बाँकी जन्म देखि सुस्त— केवल खायो, पियो र आफ्नो पवित्र जीवन बितायो, नियम अनुसार चल्नेहरू तर धारणाको जीवनमा ल्याउने चाहिँ होइनन्। उनको पनि यहाँ नेमीनाथको रूपमा गायन हुन्छ। त्यसैले कति त केवल नेमीनाथ पनि छन्। योगमा, क्लासमा आउँछन् सबैभन्दा पहिला। तर पाए के? भन्छन् हो सुन्यौं। अगाडि बढ्ने-बढाउने त्यो लक्ष्य हुँदैन। सुनिहालेँ। मजा आयो, ठीक छ। आयो, गयो, चल्थो, खायो— यस्तोलाई भनिन्छ नेमीनाथ। फेरि पनि यस्ताको पनि पूजा हुन्छ। यति त गर्छन्, नियम अनुसार चलिरहेका छन्। त्यसको पनि फल पूज्य बनिहाल्छन्। पानी पर्दा अनन्य आउँदैनन् तर ती जरूर आउँछन्। फेरि पनि पवित्र रहन्छन् त्यसैले पूज्य अवश्य बन्छन्। यस्ता पनि चाहियो नि। दश वर्ष पनि भइसके, तापनि यदि तिनीहरूसँग कुनै कुरा सोधेमा पहिलो दिनको जुन उत्तर हुन्छ, त्यही १० वर्षपछि पनि दिन्छन्। अच्छा।

अहिले बाप-दादा वतनमा धेरै कुराकानी गर्नु हुन्छ। दुवै स्वतन्त्र आत्माहरू हुन्। सेवा त सेकेन्डमा गन्यो, सबैलाई अनुभव गरायो फेरि आपसमा के गर्ने? रूहरिहान गरिरहन्छौं। ब्रह्मा बाबाको यही जन्मको पहिलो दिनको आशा थियो। कुनचाहिँ? सदा यो खुशी र नशा थियो— म पनि बाबा समान अवश्य बन्नेछु। आदिको ब्रह्माको बोली याद छ? म आइरहेको छु, समाहित भइरहेको छु— यही सदा नशाको बोली जन्मको संकल्प र वाणीमा रह्यो। यही आदिको बोली अब कार्य समाप्त गरेर जुन लक्ष्य राखेको थियो त्यही लक्ष्य रूपमा समाहित भए। पहिला अर्थ थाहा थिएन तर बनेको भावी पहिला देखि नै बोलिरहेका थिए। अन्तिममा के देख्यौ? बाबा समान व्यक्तिको बन्धनलाई कसरी छोडे! सर्पले जस्तै पुरानो देहलाई छोडिदिए नि! कति समय खेल भयो? केही घडीको नै खेल भयो नि। यसलाई भनिन्छ बाबा समान व्यक्तिको भावलाई पनि सहज छोडेर नष्टोमोहा स्मृति स्वरूप। यो संकल्प पनि उठेन— म गइरहेको छु, के भइरहेको छ! बच्चा सम्मुख थिए तर देखेर पनि देखेनन्। केवल लाइट देखिरहे र उडिहाले। यसलाई भनिन्छ आदिमा यही बोली र अन्त्यमा त्यसको स्वरूप हुन गयो। त्यस्तै फलो फादर।

डबल विदेशीहरूसँग बापदादाको भेटघाटः— सबै स्नेही र सहयोगी आत्माहरू हौ नि! स्नेहको कारण बाबालाई चिनेर सहयोगी आत्मा हुन पुग्यौ। त्यसैले स्नेही र सहयोगी हौ, सेवाको उमंग-उत्साह सदा रहन्छ तर बाँकी के रहन गयो? स्नेही-सहयोगीको साथ सदा शक्ति स्वरूप। शक्तिशाली आत्मा सदा विघ्न विनाशक हुन्छन् र जो विघ्न विनाशक हुन्छन् ती स्वतः नै बाबाको दिलतख्तनशीन हुन्छन्। तख्तबाट तल ल्याउनेवाला हो नै मायाको कुनै न कुनै विघ्न। त्यसैले जब माया नै आउँदैन भने फेरि सदा तख्तनशीन रहन्छौ। त्यसको लागि सदा आफूलाई कम्बाइन्ड सम्झ। हर कर्ममा भिन्न-भिन्न

सम्बन्धले साथको अनुभव गर। तब सदा साथ रहनेछौ, सदा शक्तिशाली पनि रहनेछौ र सदा आफूलाई रमणीक पनि अनुभव गर्नेछौ। कुनै पनि प्रकारको एक्लोपन महसुस गर्दैनौ किनकि भिन्न-भिन्न सम्बन्धमा साथ रहनेवाला सदा रमणीक र खुशीको अनुभव गर्छन्। त्यसो त जब सदा एउटै कुरा हुन्छ, एउटै कुरा हर दिन सुनेमा वा गरेमा दिल उदास हुन जान्छ। त्यसैले यहाँ पनि बाबाको साथमा भिन्न-भिन्न सम्बन्धहरूको अनुभव गर्नाले सदा उमंग-उत्साह बनिरहन्छ। केवल बाबा हुनुहुन्छ, म बच्चा हुँ— यो होइन, विभिन्न सम्बन्धको अनुभव गर। यसो गरेमा जसरी मधुबनमा आउँदा आफूलाई मनोरञ्जनको अनुभव गर्छौ र साथको अनुभव गर्छौ, त्यस्तै अनुभव गर्नेछौ। थाहा नै हुँदैन दिनबाट रात, रातबाट दिन कसरी भयो! त्यसै पनि विदेशीहरू नयाँपन मन पराउँछन्। त्यसैले यहाँ पनि एकद्वारा भिन्न-भिन्न अनुभव गर्ने धेरै राम्रो मौका छ।

पाटीहरूसँगः—

महावीरको विशेषता— सदा एक बाबा दोस्रो कोही छैन

सदा आफूलाई महावीर सम्झन्छौ? महावीरको विशेषता— एक राम अरू कोही याद नहोस्! त्यसैले सदा एक बाबा दोस्रो न कोही, त्यस्तो स्मृतिमा रहनेवाला सदा महावीर। सदा विजयको तिलक लागेको होस्। जब एक बाबा दोस्रो न कोही हुन्छ भने अविनाशी तिलक रहन्छ। संसार नै बाबा हुन गयो। संसारमा व्यक्ति र वस्तु नै हुन्छन्, त्यसैले सर्व सम्बन्ध बाबासँग, त्यसमा व्यक्ति र वस्तु दुवै आइहाल्यो। त्यसमा पनि सर्व प्राप्ति बाबाबाट मिल्यो। सुख शान्ति ज्ञान आनन्द प्रेम... सर्व प्राप्ति हुन गयो। जब केही बाँकी नै रहेन भने बुद्धि अन्त कहाँ जान्छ? अच्छा!

वरदानः— पुरानो संसार र संस्कारहरूको आकर्षणबाट जीवन छँदै मर्ने यथार्थ मरजीवा भव

यथार्थ जीवन छँदै मर्नु अर्थात् सदाको लागि पुरानो संसार वा पुरानो संस्कारहरूबाट संकल्प र स्वप्नमा पनि मर्नु। मर्नु अर्थात् परिवर्तन हुनु। उनलाई कुनै पनि आकर्षणले आफूतर्फ आकर्षित गर्न सक्दैन। उनले कहिल्यै पनि भन्दैनन्— के गर्ने, चाहेको थिइनँ तर हुन गयो... कति बच्चा जीवन छँदै मरेर फेरि जिउँदो हुन्छन्। रावणको एउटा शिर खतम गर्छन्, अर्को आउँछ। तर फाउण्डेशनलाई नै खतम गरिदियो भने रूप बदलेर मायाले आक्रमण गर्दैन।

स्लोगनः— सबै भन्दा भाग्यवान उही हो, जो याद र सेवामा सदा व्यस्त रहन्छ।